

★ ОТБОР ★
ЗАГУБЕНЯЦИ

КЕЙТИ БЪРЧЪЛ

Превод от английски Ирина Денева-Слав

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Романът е публикуван за първи път през 2015 година във Великобритания под заглавието *The It Girl: Team Awkward* от Egmont UK, Limited, The Yellow Building, 1 Nicholas Road, London, W11 4AN

Copyright © 2015 Katy Birchall

All rights reserved.

The Author has asserted his moral rights.

Превод Ирина Денева – Слав
Редактор Сабина Георгиева
Коректор Цветелина Колева

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2016
Тираж: 1000 бр.
ISBN 978-954-27-1798-0

На мама, татко, Робърт и Чарлс

От: jess.delby@zingmail.co.uk

До: anna_huntley@zingmail.co.uk

Тема: Приемаш го прекалено навътре

Е, пагна в саксия. Не е кой знае какво.

Дж. х

От: anna_huntley@zingmail.co.uk

До: jess.delby@zingmail.co.uk

Тема: Re: Приемаш го прекалено навътре

Да, права си. Не е кой знае какво. Не е кой знае какво това, че има клип, на който се вижда как съм пагнала в саксия, как се опитвам и не успявам да изляза, и който клип е бил гледан от **НЯКОЛКО МИЛИОНА ДУШИ** в YouTube.

С обич, аз xxx

От: jess.delby@zingmail.co.uk
До: anna_huntley@zingmail.co.uk
Тема: Бъркаш

Ще ме прощаваш, но само ти се ИСКА да си толкова известна. Не е гледан от няколко милиона души, само от няколко хиляди. Чакай да проверя и да ти кажа точния...

ЛЕЛЕ...! Почти два милиона гледания! Събитията са се развили с доста голяма скорост за един час.

Знаеш ли какво значи това? Почти два милиона души са те видели паднала в саксия!

Днес е най-хубавият ден в живота ми.

Дж. х

От: anna_huntley@zingmail.co.uk
До: jess.delby@zingmail.co.uk
Тема: Re: Бъркаш

Никога няма да изляза от килера с прахосмукачката. Не ми пука колко се старае баща ми да ме подмами навън, оставяйки пред вратата чиния, пълна с палачинки с патешко. Подушвам ги. (Куче е затворен в кухнята, за да не ги изяде.) Мисли се за толкова хитър. ХА.

Очевидно не ме познава много добре, щом смя-

та, че ще изляза от скривалището си заради някакви тъпи палачинки с патешко.

Честно, самоуважението ми не е чак толкова занижено. Така или иначе, за всичко е виновен той. Тъкмо заради него се превърнах в посмешище за ЦЯЛАТА страна.

С обич, аз xxx

От: jess.delby@zingmail.co.uk

До: anna_huntley@zingmail.co.uk

Тема: Какво?!

Обясни ми как така баща ти е виновен за всичко.

Дж. х

От: jess.delby@zingmail.co.uk

До: anna_huntley@zingmail.co.uk

Тема: EXO

Там ли си? Пратих последния мейл преди петнайсет минути. Защо не си вдигаш мобилния? За какво изобщо ти е мобилен телефон?

Дж. х

От: anna_huntley@zingmail.co.uk

До: jess.delby@zingmail.co.uk

Тема: Re: EXO

Извинявай за закъснението. Преподреждах си възглавничките. Тъй като ще прекарам в този килер остатъка от живота си, трябва да си създам удобства.

Не мога да си вдигна телефона, защото го изключих. Получих невероятен брой обаждания и есемеси от хора, които искаха да им обясня саксиената ситуация, така че постоянното писукане ме побъркваше.

С обич, аз xxx

От: jess.delby@zingmail.co.uk

До: anna_huntley@zingmail.co.uk

Тема: Ясна си ми

Излезе, за да вземеш патешките палачинки, нали?

Дж. х

От: anna_huntley@zingmail.co.uk

До: jess.delby@zingmail.co.uk

Тема: Re: Ясна си ми

Съвсем не. За каква ме взимаш? Не съм с чак толкова слаба воля. Моля, имай ми малко доверие.

Както казах, подреждах възглавнички.

С обич, аз xxx

От: jess.delby@zingmail.co.uk

До: anna_huntley@zingmail.co.uk

Тема: Стуза лъжу!

Да, бе. На бас, че баща ти е сложил крак между вратата и касата, когато си отворила, за да вземеш палачинките, и така те е принудил да разговаряш с него. Затова ли ми отговори след петнайсет минути?

Дж. х

От: anna_huntley@zingmail.co.uk

До: jess.delby@zingmail.co.uk

Тема: Re: Стуза лъжу!

Не, подреждах възглавнички. После отговорих на мейла ти.

С обич, аз xxx

От: jess.delby@zingmail.co.uk

До: anna_huntley@zingmail.co.uk

Тема: Re: Стуза лъжу!

Току-що получих следния есемес от баща ти:

„Здрасти, Джес, Ник Хънтли е. Ана отново отказва да излезе от килера с прахосмукачката. Ще

пробваш ли да поговориш с нея? Изяде палачинките с патешко, които ѝ бях оставил пред вратата. Поговорихме, но тя се опита да хлопне вратата върху крака ми. Н.“

Дж. х

От: anna_huntley@zingmail.co.uk

До: jess.delby@zingmail.co.uk

Тема: Re: Стуза лъжу!

Не разбирам какво намекваш?

С обич, аз xxx

От: jess.delby@zingmail.co.uk

До: anna_huntley@zingmail.co.uk

Тема: Държиш се безумно

Обясни ми защо смяташ, че баща ти е виновен за случката.

Дж. х

От: anna_huntley@zingmail.co.uk

До: jess.delby@zingmail.co.uk

Тема: Re: Държиш се безумно

ЕХО. Естествено, че той е виновен.

Той е човекът, който реши да отпразнува тъпия си годеж в тъпата къща на Хелена, която отглежда тъпи палми в огромни тъпи саксии във фоайето. Въпросните саксии примамват невинни жертви и те падат по задник в тях, заклецват се и после биват заснети на нечий тъп смартфон как се опитват да се измъкнат.

Ако си бе останал ерген и не се беше сгодил за най-прочутата актриса в света, никога нямаше да се заклеця в една такава саксия и щях да живея в МИР И ПОКОЙ.

Освен това защо им е на хората да снимат такива работи, вместо да ми помогнат да се справя с положението? Ето какво не му е наред на днешния свят. Защо ме снимаха? ЗАЩО?!

С обич, аз xxx

От: jess.delby@zingmail.co.uk

До: anna_huntley@zingmail.co.uk

Тема: Re: Държиш се безумно

Защото след като падна в саксията назад, краката ти щръкнаха нагоре и, размахвайки ръце, изглеждаше наистина много смешно.

Добавих клипа в папка „Любими“ и си запаметих линка. Сега той може да се появи на екрана ми само с едно мое кликване.

Баща ми го гледà пет пъти. Каза, че ще го изпрати на всички от офиса утре сутринта.

Дж. х

От: anna_huntley@zingmail.co.uk

До: jess.delby@zingmail.co.uk

Тема: Re: Държиш се безумно

Всички ще ми се смеят чак до следващия век. Това е възможно най-лошото начало на новия срок.

Как стана така, че откакто гоїдох тук преди половин година, се превърнах в официалното посмешище на Угфийлг?

С обич, аз xxx

От: jess.delby@zingmail.co.uk

До: anna_huntley@zingmail.co.uk

Тема: Ножът е опрял го кокала

Да паднеш в саксия с палма не е най-лошото начало на новия срок, Ана. По този начин стартира предишният срок. Погнали косата на Джоузи Грѐм, помниш ли?

Виж, добавих Дани към разговора, за да те пободри.

Дани, Ана е разстроена, защото се превърна в

YouTube сензация. Да ти хрумват някакви мили гуми?

Дж. х

От: dantheman@zingmail.co.uk

До: jess.delby@zingmail.co.uk

Копие го: anna_huntley@zingmail.co.uk

Тема: Re: Ножът е опрял го кокала

Гледах клипа и всъщност растението, в чиято саксия падна, Ана, се нарича *Dracaena Lisa*, а не палма. Хората нерядко я бъркат с палма заради това, че има подобна форма. Името *Dracaena Lisa* идва от гръцката гума *drakaina*, която означава дракон. Получила го е, защото ако срежеш стъблото на грацената, сокът, който потича, прилича на драконова кръв.

Дани

От: anna_huntley@zingmail.co.uk

До: dantheman@zingmail.co.uk

Копие го: jess.delby@zingmail.co.uk

Тема: Re: Е, значи всичко е наред

Мразя живота си.

Ще се видим в училище.

С обич, аз ххх

От: jess.delby@zingmail.co.uk
До: anna_huntley@zingmail.co.uk
Тема: Re: Е, значи всичко е наред

Три милиона гледания! И продължават нагоре!

Дж. х

– Знаеш ли, мисля, че накрая ще установиш как цялата тази работа те е направила още по-популярна – каза Джес, облегната на вратата на кабинката.

– И как по-точно?

– Ами първо. – Тя вдигна рязко чантата си от земята и учебникът по химия падна на пода на тоалетната. Джес направи гримаса. – Това те превръща в... достъпна.

– Достъпна?! – Притиснах колене още по-силно към гърдите си и се опитах да запазя равновесие върху затворения капак на тоалетната.

– Да. – Джес се премести в ъгъла на кабинката, непохватно се наведе да си вземе учебника, така че главата ѝ се размина на косъм от коленете ми. – Достъпна. Ти си от народа, точно като принцеса Даяна.

– Не си спомням Даяна, принцесата на Уелс, някога да е падала в палмова саксия – изсумтях аз.

– Сигурно защото по онова време не е имало

смартфони – успокоително рече Джемс.

– Толкова е срамно.

Джемс ме изгледа. Сигурна бях, че сега изпитва по-малко съчувствие, отколкото преди да я накарам да се завре с мен в тоалетната преди началото на първия час в първия ген от втория срок.

– Вече говориш ли си с баща си? – попита тя.

Въздъгнах. В интерес на истината събитията, произтекли на гогожа им у Хелена, може и да не бяха *изцяло* по негова вина. Но пък всичко останало, случило се гогожава, беше.

Човек би си въобразил, че след като баща му е решил да се ожени за най-прочутата актриса на света – а това автоматично означава, че изведнъж ще се сдобие не само с мащеха, притежаваща гъба „Оскара“ върху секцията, а и с говедена сестра, която по случайност е най-известната млада знаменитост в Англия, – животът му ще стане по-хубав. Но неееееееее. Откакто баща ми направи изненадващото си изявление миналия срок, аз:

1. Станах враг на най-популярните ученици от випуска.
2. Без да искам, се опитах да открагна гаджето на Неино Величество.
3. Без да искам, погнах най-добрата ѝ приятелка.
4. Увиснах до един водонаг с главата наголу

пред очите на целия випуск, облечена в потника си с Росомахата от „Х-мен“.

5. Неволно се превърнах в знаменитост за пресата и почти изгубих гвамата си най-добри приятели, Джес и Дани, когато се опитах да се възползвам от този факт, за да придобия популярност в училище.

6. Пях едноименната песен от мюзикъла „Слава!“ пред ЦЯЛОТО училище – фалшиво и без музикален съпровоод.

7. Пагнах в саксия и цялата случка бе заснета на клип, който към момента вече чупи всички рекорди по гледаемост.

Така че да, може да се каже, че изненадващият публичен годеж не помогна особено за моето лично и емоционално развитие като тийнейджър. Пък и беше много гразнещо от страна на баща ми да реши да отпразнуват годежа в къщата на Хелена, вместо в някой суперготин, ексклузивен лондонски клуб. Така че, хаїде сега, нали се жени за най-прочутата актриса на света! И къде избират да отпразнуват годежа? В гома ѝ. Мен ако питате, сигурно всички са се разочаровали.

И все пак. Предполагам, че, *технически* погледнато, не той е виновен за това, че пагнах в саксията. Дори не обвинявам Хелена, че отглежда растения *Dracaena Lisa* в къщата си. Някои хора вероятно на-

мират подобна украса във фойето за излишна. Може би дори биха се сетили да махнат саксиите от мястото, където предстои да посрещат гостите си. Само че аз реших да пренебрегна тази негомислица. За унижението ми има само един виновник: човекът, сътворил рецептата за нагенички в тесто. Казах това на Джес.

– Обвиняваш нагеничките?

– Не. Само човека, който ги е измислил – заявих аз. – Опитах се да открия в интернет кой е той. Няма конкретно име, но съм сигурна, че е някой, който е отглеждал котка.

Джес, по някаква причина, изглеждаше объркана.

– Какво общо имат котките? И защо говорим за нагенички в тесто?

– Защото – казах уморено – те са в основата на цялата бъркотия!

По време на годишното парти с удоволствие се бях заслушала в Мериан, моята бъдеща говедена сестра знаменитост, която нагълго и нашироко възхваляваше агски известното си гадже – рокзвездата Том Кайзер. Само че баща ми ме дръпна да тръгна с него, за да ме запознае с някои от приятелите си – все старци писатели. На всичкото отгоре, те не си говореха за интересни неща от рога на рокзвезди, а за история и политика – теми, за които на никого не му пука.

За щастие, мернах един сервитьор, който се раз-

хождаше насам-натам с плато, на което бяха погребени нагенички в тесто, и в съзнанието ми се зароди план за бягство.

– Извинете – казах аз, без да се обръщам към някого конкретно. – Отивам да си взема нагеничка в тесто.

Сервитььорът обаче беше хукнал към кухнята, така че аз тръгнах след него. Когато погледнах през рамо, за да видя дали някой ме гледа, той излезе от кухнята, понесъл поредното плато с нагенички. Свърнах, за да го избегна, той изпищя, а аз се стреснах от писъка му, загубих равновесие и паднах назад в саксията.

Джес премигна.

– И сега мразих нагеничките в тесто, така ли?

– *Създателя* на нагеничките в тесто. Самите нагенички нямат вина.

– Е, това беше една чудесна история без смисъл – кимна Джес. – Сега може ли да излезем оттук? Определено няма достатъчно място и за двете ни.

– Но навън има *хора*.

– Да, и съм сигурна, че горят от нетърпение да чуят разказа ти за нагеничките и саксията.

– Джес, гръж се сериозно. Историята е завладяла целия интернет. Всички ще ми се смеят. Отново.

– Сигурна съм, че няма да се смеят. А ако го направят, ще им се скарам.

– Обещавах ли?

– Да.

– Добре тогава – предагох се аз.

Джес отвори вратата и се промуши навън. Аз тръгнах нервно подире ѝ, пристъпих към мивката и проверих дали хоризонтът е чист. Тя ме последва.

– Така е много по-добре – въздъхна Джес и остави чантата си отново на пода, за да прокара пръсти през косата си. – Та какво казвах?

Докато тя говореше, вратата се отвори и гве момичета от по-голям випуск влязоха, бърборейки развълнувано. Спряха, когато ни видяха, а после едната бръкна в раницата си и извади бележник.

– Зрасти, Ана – изчурулика тя и се приближи към мен. – Ще ми гадеш ли автограф?

Джес ми се усмихна насърчително. Това момиче вероятно беше едно от четирите милиона гуши, които бяха гледали саксиения клип.

– Разбира се – казах аз с най-изтънчен маниер, взех блещукащата розова химикалка, която ми подаде момичето, и изписах с къдрав почерк А и Х на страницата.

– Мерси – изкиска се тя. – Беше много смешно, като падна в саксията.

Аз хвърлих поглед към Джес. Приготвих се да чуя как ще се скара на момичето.

– *Страхотен* цирк, нали? – изгукука Джес. После зърна изражението ми и рязко млъкна. – Но, във, не беше чак толкова смешно.

Аз стиснах устни и с високо вдигната глава ми-
нах покрай гвеве момичета и излязох от тоалетна-
та. Докато вратата се затваряше за мен, чух пър-
вото от тях да казва: „Веднага го пускам в eBay“.

– Добре те, признавам, че не ù се скарах погоба-
ващо – рече Джес, докато вървахме по коридора. – Но
отсега нататък сериозно ще се ядосам, ако някой
посмее да спомене за саксии.

Тя търпеливо ме изчакваше, докато се опитвах
да набера кога на ключалката на шкафчето си.

– Ехо, някой да има излишни саксии?

Не гоставах на Дани удоволствието да се обър-
на.

– Не, Дани – строго каза Джес. – Не е смешно.

– Ей – защити се той. – Ти си тази, която разпра-
вя, че е изпратила клипа на рогнините си в Канада.

Отпразвах обвинителен поглед към Джес. Тя вдиг-
на ръце.

– Подобно нещо със сигурност не се е случвало. Ка-
тегорично не съм пращала клипа на четиримата си
рогнини в Канада, нито пък на онзи галечен втори
братовчед в Нова Зеландия.

– Горепонашката! – Весело каза Дани и ме сръга. –
Скоро ще забравят.

– А гали е възможно да забравят по-бързо? – из-
сърках аз, а погледът ми отскочи към групичка учени-
ци, залепени за екрана на нечий телефон. Избухнаха в
смях и се обърнаха към мен.

– Имаш да мислиш за по-сериозни неща – рече Джес, а върху лицето ѝ се разля широка усмивка. – Като например за гаджето си.

Пламнах.

– Конър не ми е гадже.

– Може би още не е, но много си подхождате – отвърна тя, без да се впечатли. – И двамата сте някак странни.

– Често ли се виждате през ваканцията? – попита Дани, а Джес го погърбна за къдриците. Той я плесна по ръката.

– Малко – казах тихо и се огледах, за да проверя дали не се е появил отнякъде. Все още не разбирах как така Конър, суперготиното момче, рисуващо комикси, идеално във всяко отношение, момчето, което дори само да се усмихне, и ръцете ми вече се потяха, изглежда все още ме харесваше, въпреки всички игуотски неща, които бях направила през първия срок. Е, поне си мислех, че все още ме харесва... – Гледахме няколко филма.

– Иии? – проточи Джес.

– И какво?

Тя въздъхна.

– Цяла ваканция ти задавам този въпрос и ти все бягаеш от отговора. Не си мисли, че не съм забелязала.

– Не знам за какво става дума – казах аз, обърнах се и се загледах в съдържанието на шкафчето си с надеждата, че Джес няма да ми се подиграе заради

зачервените ми бузи.

– И... *целунахте* ли се?

– Джес! – възкликнах аз и си ударих главата във вратичката на шкафчето, която бе тръгнала да се затваря за мен.

– Е, случи ли се, палавнице? – засмя се Джес и гръпна обратно вратичката, докато аз си разтривах главата.

– Не стигнахме готам.

Дани вдигна вежди.

– Това ме изненадва.

– Защо?

– Очевидно е, че се харесвате. – Той сви рамене. – Но предполагам, че нещата не бива да се насилват.

– Добре, доктор Казанова – изсумтя Джес, – откога разбираш от тези работи?

– Казанова не е бил доктор. – Дани извъртя очи. – Имах предвид, че Конър и Ана са госта стеснителни. Или... ами, може да се каже, че Ана е госта негодялна в социален аспект.

– Не съм негодялна – възразих.

И гвамата ме изгледаха.

– Както и да е! – викна Джес. – Защо Конър просто не ти скочи?

– ДЖЕС! – изскимтях аз в отчаян опит да я накарам да говори по-тихо.

Въпреки разгразнението ми, породено от липсата на такт у Джес, същия въпрос си бях задавала и

аз. Двамата с Конър не се бяхме виждали много често през Великденската ваканция. Имах груги неща за вършене, сред които и всичките светски събития, на които трябваше да ходя с Хелена и Меруан. Конър пък посещаваше уроци по рисуване и работеше по поредицата си „Изумителната звезда герої“.

И все пак. Съществуваха гостатъчно възможности да..., нали се сецате. Да ми скочи.

– Не е ваша работа – започнах да вага учебници и да ги пъхам в чантата си.

– О, моля те, винаги е наша работа. А и виждам, че си разсъждавала по въпроса – заяви Дъжес.

– Не съм. Е, само малко. Просто... мислите ли, че...

– Хм.

Софи Паркър, Неїно Величество кралицата на Угфийлд, беше пристигнала с неизменната си спътничка Джоузи Греъм. Ако съдех по смръщените вежди на Джоузи, очевидно още не ми беше простила, загето ѝ погналия косата миналия срок.

– Здравеї, Ана! – каза Софи хладно.

– Здравеї, Софи! Как изкара великденската ваканция?

– Чудесно. Най-вече с Брендън.

Трепнах. Брендън беше най-известното момче в училището. В опит да докажа своята собствена популярност миналия срок, без да искам (и само временно), го бях откраднала от Софи. Цялата тази работа вече беше, общо взето, забравена. Общо взето.

– Много хубаво.

– Да, нали – извикоти се Джоузи иззад гърба на Софи. – Защото е гадже на Брендън. А га си гадже на Брендън е... хубаво.

Дани изсумтя презрително.

– Благодаря ти, Джоузи – изсъска ѝ Софи. Джоузи сякаш се засрами.

– Госпожица Дюк те вика в кабинета си, Ана – каза ми Софи и заразглежда безупречно лакираните си нокти. – Доста впечатляващо – га те призовам в кабинета на директорката още първия ден на учебния срок. О, и не забравяй га прегледаш списъка със състезанията във връзка със спортния празник. Сложих го на главното табло.

– От физкултурния отдел помолеха Софи га га закачи рано сутринта – гобави Джоузи толкова доволна, сякаш Софи е била поканена га позира за корицата на „Вог“.

– Предполагам, че ще се кандидатираш за капитан на „Кайри“ тази година, нали, Джес? – Софи повдигна вежда.

– За мен, разбира се, конкуренция не съществува – аз ще водя отбора на орлите.

– Всъщност не – отвърна спокойно Джес, докато аз гледах ту едната, ту другата, напълно объркана. „Кайри“? „Орли“? Да не би училището га се беше превърнало в птичарник по време на ваканцията? Как бях пропуснала това? – Този срок искам га съсредо-

точа цялото си внимание върху проекта си по рисуване и върху фотографията. Така че няма нужда да се притесняваш, че ще размахам купата на победителите в лицето ти, когато „Каїрите“ спечелят. Сигурна съм, че капитанът ни ще свърши тази работа вместо мен.

– О, моооля ти се – изкикоти се Софи. – „Каїрите“ не са побеждавали „Орлите“ от години! Всички знаят, че нямате шанс. Освен това – тя ме изгледа от глава до пети – тази година каїрите не може да се похвалят с кой знае какъв отбор. Ана, знам, че и ти си каїра. Късмет! – подсмихна се лукаво. – Не мисля, че ще има състезание по нападение на саксия, затова вероятно на празника няма да успееш да се провалиш във *Всяка* дисциплина.

След тези гуми се обърна на пети и закрачи наголу по коридора рамо до рамо с гръмко смеещата се Джоузи.

Погледнах Джес объркана.

– А, не се притеснявай, по-късно ще ти обясня всичко за спортния празник.

– Ъъъ... а онова обещание, че ще се караш на всекиго, споменал за саксии?

– По дяволите!

★ **ОТБОР** ★
ЗАГУБЕНЯЦИ

За авторката

Кейти Бърчъл е авторка на „Аз съм знаменитост“. Освен това работи като заместник-редактор в списание „Кънтри Лајф“.

През 2011 г. печели наградата за най-обещаващ млаг комедиен автор на *Театралния фестивал 24/7* за извънредно сериозната си пиеса за маймуна нинджа на официална вечеря.

Лабрагорите ѝ са любовта на нейния живот. Иначе страда от лека мания по Джейн Остин и се наярва някоя ген да се събуди като елф от „Властелинът на пръстените“.

В момента живее в Брикстън с (очевидно) много по-забавен и як съквартирант.

Послегвайте я в Twitter на @KatyBirchall